

An aerial photograph of a small, light-colored house with a dark roof, nestled deep within a dense, lush green forest. A bright light emanates from a window, creating a lens flare effect. Below the house, a calm body of water reflects the surrounding greenery. Several birds are captured in flight over the pond, their dark silhouettes contrasting against the lighter water. The overall scene is serene yet mysterious, setting the stage for the crime story.

S - R - WHITE

V VĚZEŇ V

JEN PÁR HODIN
PO PROPUŠTĚNÍ
JE MRTVÝ. PROČ?

Vycházející hvězda australské
krimi. Whiteův popis vyšetřování
vraždy je strhující.

SUNDAY TIMES

HOST

Prisoner

Copyright © 2021 S. R. White

The right of S. R. White to be identified

as the Author of the Work has been asserted by him

in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

First published in 2020 by HEADLINE PUBLISHING GROUP

Jacket images by Valdis Skudre, artjazz

and Jamen Percy / Shutterstock.com

Jacket design by Patrick Insole

Translation © Radka Klimičková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1465-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1466-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1467-0 (MobiPocket)

1

čtvrtek 1. srpna 2019, 6.30

Willie Fitzgibbons se snažil přeladit stanici a téměř sjel z cesty. Cukl rukou ke knoflíku rádia, ale minul a chytil ho až napodruhé. Zaklel. Zatočil zase na asfalt, ale zadek jeho Nissanu Navara se zhoupł, jak se kola snažila zabrat. Jednoho dne, pomyslel si, při tomhle někoho zabiješ. Nebo hůř, zničíš tenhle pick-up.

Cesta se kroutila pařezinou a kolem starého kamenolomu. Z jeho vápence byly v Carltonu postaveny hlavní městské budovy, stavby, které měly vyjadřovat solidnost a zásadovost. Dokonce i na začátku dvacátého století tu však mezi sousedními městy vládla taková rivalita, že bylo zakázáno vápence z lomu prodávat do Earlvillu. *Jejich* veřejné výstavní budovy byly z cihel, přivezených na vagonech po kolejích ze severní části země. Uzavření lomu vyvolalo škodolibou radost, jíž *Earlvillský kurýr* věnoval celou dvojstranu. Earville a Carlton totiž předtím o tuto díru, zarostlou suchými křovisky a nyní plnou žlutohnědé trávy, triodií a ptačího trusu, bojovaly.

Willie, spokojený, že konečně slyší místní zprávy, řídil dvěma prsty a do auta mu proudil svěží ranní vzduch. Sem dolů stejně nikdo nikdy nechodí: klidně by tu mohl jet po

druhé straně silnice a nikdy by do ničeho nenarazil. Mezi starým kamenolomem a hlavní silnicí se nacházely tři zřídka užívané cesty, ale díky širokým, rovným plochám by tu uviděl jakékoli auto na padesát metrů dopředu.

Willie zpomalil a užíval si klidné chvílky pro sebe. Byl od přírody hrr. Rychle jedl, chodil, mluvil; všechno dělal v jednotlivých rychlých výbuších. Ve škole byl neposedný — jako vír tiků, krysa cupitající kolem nadraženějších bytostí. Lidé a jejich soudy ho obtěžovali, rozčilovali. Lepší s nimi omezit kontakt na minimum než se pustit do něčeho, co by skončilo konfrontací. Doris, jeho žena, se kterou byl už třicet let, to pochopila. *Nechte ho jít, ať se zklidní, nechte ho být.* Proto také byli stále ještě spolu a proto ji hluboko uvnitř miloval tolik, že by ho zničilo, kdyby od něj někdy odešla.

Na tomhle místě už byl sedmkrát nebo osmkrát; našel tu čtyři nebo pět dobrých míst, která střídal, protože se bál, že ho někdo odhalí nebo přistihne. Na cestě samotné nikdy nikoho nepotkal. Kamenolom zavřeli už před lety a ani se neobtěžovali ho zaplavit. Na jeho kamenitých stěnách se teď houževnatě držely divoké traviny a hustá křoviska. Každý rok se lom zpola zaplnil dešťovou vodou a rozbředlým sněhem; dost na to, aby to zpod země vytáhlo jed a stojatou vodu proměnilo v křiklavě zelená jezírka se žlutým šlemem na okrajích.

Ve zprávách hlásili, že počasí včera v noci způsobilo menší záplavy. Jako by to nevěděl. „Přeháňky“, které meteorologové předpovídali, se změnily v tří- až čtyřhodinový liják. Většina pastí, které nastražil, byla promáčená a kvůli dešti se spousta zvířat držela při zemi. Polovinu noci strávil tím, že poslouchal bubnování deště do stanu a potom ťukání velkých kapek, které na stan dopadaly z větví stromů. Probudil

se v mizerné náladě, která se mu rozhodně nezlepšila tím, že se musel motat po pasece a sbírat všechny pasti. Dvě malé výhry uložil do obrovského mrazicího boxu v kufru. Měl radši zůstat v autě a opít se.

Cesta stoupala kolem několika shluků borovic, jejichž větviemi prosvítalo slunce. Willie se musí brzy dostat domů — a pak na směnu v rafinerii. Ještě mu zbývá pět let, než si bude moct dovolit s tím praštit — z vyhlídky na hledání nové práce se mu stáhl žaludek. Sedmapadesát, nespolečenský, nerudný, ze školy odešel v patnácti. Nic jiného se mu jednoduše sehnat nepodaří.

Když dojel do esovité zatačky, zahlédl z pravé strany nějaký žlutý záblesk. Přibrzdil a zariskoval pohled tím směrem. Rozhodně tam něco je. Třeba z projíždějící dodávky vypadlo nějaké náradí: něco použitelného nebo prodejného.

Nebyl si jistý, jestli to viděl, nebo odhadl správně, ale otočil se do protisměru a předrncal kolem přes promáčenou travu na kraji silnice. Zpomalil a zastavil; slunce tvořilo na čelním skle pruhy. Motor hučel, auto bylo pěkně zahřáté a Willie zaslechl podrážděné ptačí skřehotání. Mezi stromy nalevo krátce zasvištěl vítr. Snažil se ubalit si cigaretu, ale jak byl podrážděný, nedařilo se mu to; papírek se mu lepil k prstům, Willie se potil a měl sucho v puse. Odhodil balíček tabáku k rádiu a podíval se do zpětných zrcátek, aniž sám věděl proč. Rozhlédl se, jestli ho někdo nesleduje: záblesk dalekohledu, zadek špatně schovaného auta. Vítr si znovu povzdychl. Kromě ptáků se tu nic nehýbalo. To ho zarazilo.

Byl tam nějaký muž. Tedy spíš mrtvé tělo. Ten žlutý záblesk byl od šňůry, jež ho poutala k dřevěným sloupkům do tvaru kříže. „*Leží jako Ježíš*,“ ozvala se mu v hlavě nezvaná otcova slova. Krev z mužova hrudníku byla tmavě červená,

ale u levého boku a na polovině tváře se srazila a zbarvila do černa. Kolem vzrušeně poskakovaly vrány, střídaly se u vnitřností a přibližovaly se k mužovým očím.

Willie vystoupil z vozu, hlavně aby zaplašil vrány, než muži oklovou tvář. Nechoťně uskakovaly na stranu a podrážděně se na něj dívaly. Willie už byl dost blízko na to, aby rozeznal stopy po provazu na zápěstích a kotnících. Tohle mu nedělalo dobře: jednou v rafinerii zahlédl muže, kterého popálil hořící benzin, a ten obraz ho strašil celé měsíce.

Rukama si přejel po horkém a zpoceném obličejí. Podrbal se na bradě, která byla po několika dnech bez žiletky jako smirkový papír. Měl by jet dál: ať se s tím vypořádá někdo jiný a nahlásí to. Směna v rafinerii není flexibilní, ačkoli skutečnost, že našel znetvořenou mrtvolu, by mohla být platná omluva, proč jde pozdě. Přesto, svůj životní styl si vystavěl tak, že se obvykle dívá jinam a odchází pryč. Willie vyrostl ve čtvrti, která odvracela oči téměř při čemkoli, a jeho to znamenalo. A teď není čas něco měnit. Navíc má v mrazicím boxu včerejší pych. Vůbec by tady neměl být, neměl by volat policajty. Ale i tak...

Znovu se na tělo podíval. Zdálo se, že tomu mrtvému chlapíkovi je jedno, jestli se policisté objeví teď, nebo odpoledne. Někdo jiný tady na to tělo nakonec přijde. Jeho zodpovědnost to není. Ale... mohli by ho hnát k zodpovědnosti. Komu jinému by mohla policie dokázat, že tady strávil posledních dvanáct hodin? Willie nikoho neviděl ani neslyšel, neměl žádné alibi. Jeho pneumatiky právě udělaly stopu v rozbahňené trávě. Ten stařík z benzinky by si ho mohl pamatovat nebo ho mít na kameře.

Ptáci stále tančili kolem těla a na jejich pohybech bylo něco triumfálního. Tahali za šlachy a svaly na břicho, dokonce

i když na ně Willie zíral. Motor jeho vozu pořád předl a nic jiného se nehýbalo. Willie si dokonce musel připomínat, že má dýchat.

Myšlenka, že odjede, a nechá tak vrány, aby muži vyklouvaly oči, rozhodla. Zhluboka se nadechl, sáhl po telefonu a vytočil číslo.

2

čtvrtek 1. srpna 2019, 7.25

Ve chvíli, kdy dorazila Dana Russoová, forenzní vyšetřovatelé v tyvekových oblecích už pod bílým stanem pátrali po důkazech; pohybovali se tiše jako přízraky. Šikmo k okraji silnice, která se proplétala přerušovanou hranicí lesa a mizela ve stínu, stálo šest aut, tři dodávky a otlučený pick-up. Cesta byla v obou směrech uzavřená, ale Dana odhadovala, že to dnes zkomplikuje život možná tak třem lidem. Do blízkého kamenolomu jezdily policejní zásahové jednotky cvičit střelbu s nově přidělenými zbraněmi, a tak tu mohlo být slyšet rušno. Otočila auto a zaparkovala čelem od místa činu — s Mikem o tom žertovali, že je to způsob parkování vhodný pro „rychlý útěk“.

Nalevo od ní čekalo pohřební auto soudního lékaře se zadními dveřmi doširoka rozevřenými jako tlama vyhřívajícího se žraloka. Na nárazníku seděli dva asistenti; jeden listoval v aplikacích na mobilním telefonu a druhý stoicky potahoval z elektronické cigarety. „Dvojčata.“ Lucy, její respekt budící kolegyně z administrativy, v několika minulých týdnech tuto otázku intenzivně zkoumala a zjistila, že ti dva nejsou vůbec příbuzní, navzdory tomu, že jsou prakticky dvojníci. Ve svých naškrobených bílých límečcích, s uhlazenými vlasy barvy

mědi a tenkými černými kravatami vypadali jako mormonští misionáři. Když Dana procházela kolem toho, který přeska-koval mezi aplikacemi, přimhouřil oči a pozvedl jeden prst ke spánku na pozdrav. Dana naznačila, že si jeho pozdravu všimla.

Detektiv Mike Francis už tu byl; velel lidem na místě činu, zároveň po očku sledoval mraky pro případ, že by potřebovali ochránit víc důkazů před deštěm, a připravoval pro ni k předání nějaké dokumenty. Tohle, uvědomila si, je jediný okamžik, kdy je ráda, že se přidává k nějaké skupině lidí: když se jedná o profesionály pracující na místě činu.

„Ahoj Mikey.“ Podala mu kávu long black z McDonald's: Mike nebyl žádný hipster. „Je to shoda náhod, že vždycky bydlíš blíž k místu činu než já?“

„*Gracias*.“ Mike postavil kelímek s kávou na kapotu auta a otevřel blok; byl sice prvním detektivem na místě činu, ale ne hlavním vyšetřovatelem, což bylo vždycky matoucí. Kdo povede který případ, si jejich šéf Bill Meeks vybíral zdánlivě náhodně.

„Možná, a třeba ne.“ Přemýšlel, že by pronesl nějaký vtip o tom, jak Dana bydlí v luxusnější části města, ale hlavou mu blesklo něco hlubšího. „Myslím, že ses rozhodla žít tak daleko od jakéhokoli dramatu, jak to jen jde.“

„Pane jo, díky, Sigmunde.“ Usmála se. „Možná ale máš pravdu.“

Rozhlédla se kolem sebe: pracovalo tu patnáct lidí, kteří vědí, co je potřeba udělat a jak to udělat. Nepotřebovali nikoho, kdo by jim dával instrukce — uráželo by to jejich profesionalitu. Byla to spíš otázka toho, postarat se, aby se věci děly v jistém pořadí a jen jednou. Plus nějaké drobnosti,

kterých si Dana všimne, až to tu obejde, nebo které bude potřebovat.

Místo činu byla podmáčená otevřená plocha s občasnými shluky jehličnanů, daleko od zvědavých pohledů. Kamenolom se nacházel patnáct kilometrů od Earvillu: celá oblast byla izolovaná a až ke golfovým hřištím na jihu ji tvořily převážně páchnoucí bažiny. Poslední budova, které si cestou sem všimla, byla opuštěná stodola asi dva kilometry odsud, s polovičatým graffiti na jedné zdi. Teď v dálce zahlédla kouř z komínu, pravděpodobně z nejbližšího obydleného stavení. Každý vrah, předpokládala, by tuto cestu použil sem i zpátky. Forenzní ohledání místa bude lokalizované, dobře zachovalé a výmluvné.

„Máme jednu oběť?“

„Přesně tak. Pojď se mnou.“ Mike vzal do ruky kelímek s kávou a cestou k dodávce pokývl na jednoho z techniků; Dana si všímala otisků pneumatik na travnaté krajnici. „Bezprostřední okolí už forenzní technici ohledali, takže sem můžeme. Žádné stopy, otisky pneumatik nebo stopy po vlečení těla, takže zatím nemáme žádné vodítko k tomu, jak se sem dostal. Včera v noci ale lilo jako z konve, takže se toho spousta odplavila. Pátrací tým je...“ podíval se na hodinky, „...asi patnáct minut daleko. Projdou okruh dalších čtyř set metrů.“

Zastavili se před stanem. Mike zamžoural na vycházející slunce, a místo aby Danu zavedl do stanu, otočil se ke staršímu muži, který několik metrů od nich seděl na kládě. „Tenhle génius,“ pozvedl kelímek s kávou k malému šlachovitému muži v montérkách, který se na něj zašklebil, „našel tělo přesně v tomhle stavu kolem půl sedmé ráno. Willie Fitzgibbons.“ Mike snížil hlas. „Povrchně ho znám už pár let.

Seznámím vás později, ale je těžké si ho představit u něčeho takového.“ Fitzgibbons si všiml jejich pozornosti a naježil se, ale potom si dál nehtem oškrabával zaschlé bláto ze šlí.

„Přisahá, že se ho nedotkl,“ pokračoval Mike, „ale vzali jsme mu DNA a otisky pro srovnání. Teď děláme pneumatiky, kvůli eliminaci. Viděl to z dodávky: dostal se dost blízko na to, aby zjistil, že je ten muž mrtvý, a aby zaplašil vrány od jeho očních bulv.“

Dana protáhla obličej. Mike nebyl ten typ, který by zveličoval děsivost místa činu. Když říká, že to bylo ohavné, nepřehání. „Hezké,“ odvětila. „Takže dneska si tu masovou směs z grilu nedám.“

„Jo. Možná i tak na týden dva vynecháš olivy.“

Dana byla obvykle při pohledu na krvavé scény imunní: na začátku své kariéry rok asistovala soudnímu lékaři. Obvykle to zvládla, když tam byly zajímavé forenzní důkazy, ale obecně nestála o to, vidět příliš. Vzhledem k chybě, kterou udělala při vyšetřování předešlé vraždy, si ale připomněla, že má tentokrát dávat větší pozor.

„Mrtvý je muž, běloch?“

Pomalu se vrátili ke stanu a Mike nadzvedl plachtu. Odborníci z forenzního oddělení a oddělení soudního lékařství se stále opatrně pohybovali kolem těla: další dva lidé už by tam překáželi. Dana si prohlédla, co mohla, od vstupu do stanu.

Země vypadala, že je ztvrdlá mrazem, jen na povrchu lehce roztátá. Dana si vybavila silný déšť, který trval s přestávkami celou noc, ale také řadu suchých chladných dní předtím. Muž byl přivázaný něčím, co vypadalo jako standardní horolezecké lano. Dana se zblízka podívala na uzly. Někdy uzly prozrazovaly rybáře nebo řidiče nákladních aut,

případně milovníky sadomasochismu. Takový uzel může poskytnout hodně informací.

Sloupky trčící ze země vypadaly, že jsou z opracované borovice; možná sloupky plotu, které se dají sehnat v každém obchodě pro dům a zahradu. Povrch dřeva vypadal staré, ale místo činu bylo nechráněné a sloupky mohly rychle zestárnout. V místě jejich zaražení do země si Dana všimla jen bláta. Nejspíš byly zatlučeny velkou silou, s ohledem na tvrdou půdu — možná že to udělal muž, případně žena se speciálním vybavením. Dana neviděla žádný zjevný důvod, proč by tu sloupky měly být, tedy kromě naaranžování těla. Už teď přemýšlela o více než jednom pachateli, a to čistě kvůli logistice. Zemní vrták, déšť, možná i těžký náklad: něco takového člověk těžko zvládne sám. Právě se chtěla zeptat, když si všimla, jak se jeden technik sklonil a udělal detailní fotografii místa, kde byl sloupek zaražený.

„Nebyl oblečený na studenou a mokrou noc, že ne?“ zeptala se.

Mike už zaevidoval oblečení a technici udělali sádrové odlitky podrážek zablácených tenisek. Mrtvý měl na sobě lacině vypadající džíny a pomačkanou, krví potřísněnou sportovní mikinu: nebylo pravděpodobné, že by patřil mezi absolventy UCLA. Levné oblečení z tržnice nebo obchodu „vše za dolar“, snadno ho pořídíte, žádné přemýšlení. Prakticky běžné: jako by ten muž neměl žádnou osobnost. Dana si všimla dlouhé jizvy na břiše oběti: pod mikinou neměl tričko a jizva vybledla do tvrdé deformované linky.

„Oběť se jmenuje Curtis Mason Monroe. Měl u sebe peněženku s hotovostí. Celých jednačtyřicet dolarů. Řidičák, průkazku pojištěnce, ale žádné bankovní karty.“ Mike prohlížel přihrádky peněženky z jedné strany na druhou. „Dvacet

sedm let, místní od Earlwillu. Včera propuštěn z vězení. Patnáctiletý trest za znásilnění, po devíti ho pustili na podmínku, protože je to tak úžasná lidská bytost. Probační úředník už čeká na naši návštěvu. Když jsme probudili určené styčné pracovníky, řekli, že Monroe není ‚žádná velká ztráta‘.“

Dana hádala, že jizva by mohla být od nože vyrobeného ve vězení, ale potom ji napadlo, že vypadá starší. „V dnešní době jsou všichni okouzlující.“

Přistoupila blíž a připomněla si, že má minulost oběti ignorovat. To přijde později: není to mrtvý násilník, je to mrtvá lidská bytost. Policie by bez mrknutí oka udělala všechno možné i nemožné pro dítě; Danin tým by ale neměl dojít k závěru, že tato oběť je méně důstojná, nevinná nebo že nepotřebuje spravedlnost jako ostatní. Do tohoto napomenutí zařadila i sebe.

Technici se kolem muže přesunuli a Dana oběť znovu zahlédla. Monroe se zjevně v nějaký okamžik svým poutům vzpíral. I když možná ne těmto na místě činu. Stopy po provaze nevypadaly tak čerstvě, jak by očekávala, ačkoli na několika místech je poškodily vrány. Mužova zranění se soustřeďovala hlavně na břicho — byla v něm velká rána, o které hádala, že ji mohla způsobit sekyra nebo nějaký jiný nástroj s velkou čepelí. Takové poranění mohlo být i od kosy. Dana neviděla žádnou stopu krve vedoucí od těla: vrah tuto velkou ránu zasadil pravděpodobně *in situ*.

„Nějaký odhad, jak dlouho tu je?“

Zástupce soudního lékaře, kterého Dana neznala, zavrtěl hlavou a vrátil se k tělu. Dana měla pocit, jako by křičela v knihovně. Mike se na muže upřeně díval.

„Můj odhad jakožto hloupého detektiva bez nezbytné odborné kvalifikace...“ zvedl hlas a zástupce soudního lékaře

sebou cukl, aniž se k nim znovu otočil, „...je tři až devět hodin. Je mokrá od deště, vrány by s ním mohly začít za úsvitu a zdá se, že ho neohlodala žádná další zvířata, nevidím žádný hmyz a jeho posmrtná ztuhlost vypadá, že je v prvotní fázi.“

Dana se kousla do rtu. Říkala si, že Mike to trefil přesně. Taková časová osa určitě znamená, že neexistují žádní svědci, a zužuje okruh podezřelých: tmavá mokrá noc na odlehlé cestě do nikam.

„Takže řekněme mezi desíti večer a pěti dneska ráno?“

„Vidím to stejně.“

Oba se podívali na tělo. Vražda je obludný, ohavný čin: člověku se musí v hlavě nahromadit něco obrovského, aby se k takové věci odhodlal. Pokud to tedy není psychopat. Ale psychopati se jen zřídkakdy vyžívají v aranžování místa činu: nezapadá to do jejich pocitu, že jsou středem světa.

„Žádná obranná zranění,“ nadhodil Mike. Zatím neměli žádné důkazy o tom, že by Monroe s útočníkem — nebo útočníky — bojoval. Možná je znal, věřil jim. Na to, aby bylo možné říct, že byl pod sedativy, bude třeba toxikologie.

Poodešli od místa činu a opřeli se o označený policejní commodor, aby umožnili technikům přinést osvětlovací zařízení: velké obloukové lampy, aby na místě nezůstaly žádné stíny a snímky byly co nejostřejší.

„Je to celé tvoje, Dano.“

Mike si přendal kávu z ruky do ruky a podal Daně desky s klipem. Sledoval ji, jak podepsala, že oficiálně přebírá velení jakožto hlavní vyšetřovatelka. Pocítila záchvěv úzkosti, který okamžitě utlumilo její odborné povědomí o podobných zločinech. Struktura, kontext a jistota byly vždycky uklidňující, improvizace ji vyčerpávala.

„Děkuju, Mikey. Nějaké myšlenky?“ zeptala se.

„Promyšlené, cílené. Ne nutně brutální; téměř rychlé a milosrdné. Někdo, kdo ho zná, možná i docela dobře. Pravděpodobně víc než jeden ‚někdo‘ — je to těžký chlap, zvlášť když je mrtvý, a ty sloupky tady nejsou náhodou. Zabit tady. Přesunovat ho za deště by byla dřina. Možná znehybněn jinde a sem dovezen jen kvůli naaranžování místa činu. To musí mít nějaký význam. Jsou snazší způsoby, jak někoho zabít, a rozhodně lepší způsoby, jak vyhnout odhalení.“

„Jak se vyhnout odhalení,“ opravila ho. „Je to zvrtné sloveso.“

„Děkuji, paní učitelko.“

Usmáli se a Mike pokračoval.

„Ať to udělal kdokoli, mohl tělo pohřbít sto metrů od silnice a oběť by nikdo nikdy nenašel. Tady je to samá bažina, zvlášť na sever. Hodit ho do jedné z nich a už by ho nikdo nikdy neviděl. Možná pachatel z nějakého důvodu chtěl, aby se tělo našlo; třeba tím chce něco říct. Každopádně ho zabil kvůli tomu, kdo Monroe byl nebo čím byl. Žádné oloupení, není na tom nic náhodného; a není to jen případ někoho, kdo měl strašlivou smůlu. Já bych řekl, že to dost výrazně ukazuje na pomstu.“

Dana se znovu rozhlédla kolem sebe. Vycítila, že toto místo si pachatel vybral z nějakého důvodu. „Pustili ho z vězení Du Pont — proč jel sem?“

„No jo, v tomhle bodě to začíná být podivné.“ Mike se napil špatné kávy, jako by to byl nektar bohů. „Já jsem tu nebyl, když se řešil Monroeův původní případ: to nikdo z nás. Chtěl jsem si to dohledat, když na mě zavolala Ali.“

Mike pokynul k hloučku čtyř lidí. Strážmistryně Ali McMahonová se od něj odlepila a vyrazila k nim. Byla vysoká,

štíhlá, s dokonale vypilovanou rovnováhou lukostřelkyně mezinárodní úrovně. Pozvedla štos papírů, aby si zaclonila obličej před sluncem, které začínalo získávat nadvládu, jak se mlha pomalu rozpouštěla. Její hlas měl v sobě něco lákavého.

„Zdravím. Takže, slyšela jsem z vysílačky o identifikaci těla a bylo mi to povědomé. Pamatujete, jak jsem se zlikvidovala, když jsem se účastnila toho triatlonu?“ Dana nevěděla; tohle byl ten druh osobních detailů, které jí vždycky snadno vyklouzly z paměti. Přesto přikývla.

„Nemohla jsem dělat na oddělení péče o rodinu a děti, když se mi hojila achilovka, a tak jsem byla pár měsíců na probačním: celou dobu v kanceláři. Monroe byl jeden z případů, které se blížily podmíněčnému propuštění. Byl usvědčen ze znásilnění učitelky na praxi, tamhle. Asi, no, maximálně tak kilometr odsud. Takže k tomuhle místu měl vazbu.“

Hustý pruh stromů, na který Ali pokynula, vedl po klikaté linii až k potoku, který nakonec vtékal do lomu. Na začátku srpna tu všechno vypadalo stroze a bezvládně, jako by tady do posledního centimetru vyhasl život. Daně se nikdy nelíbilo, když se pachatelé vraceli na místo činu. Když si to vychutnávali, znovu prožívali nebo živilí něčí vztek, frustraci a potřebu mlátit kolem sebe. Nikdy z toho nevzešlo nic dobrého.

„Ale tady je ten zádrhel.“ Ali v sobě měla živost, vitalitu někoho, kdo je dobrý ve všech sportech. „Monroe tu neměl žádnou rodinu — úplně ho odstříhli a odstěhovali se na druhou stranu země —, takže komise rozhodující o podmíněných propuštěních z toho byla nervózní, protože vlastně neměl kam jít. Právě jsem se dívala na záznamy o propuštění vězňů v tomhle měsíci. Ukázalo se, že si našel nějakou

pomoc. Vidíte tamhle tu řadu borovic? Za nimi je dřevěný domek, který vlastní dvě sestry: Suzanne a Marika Doyleovy. Měl bydlet u nich.“

Ali ukázala na dokonale rovnou řadu jehličnanů, kolmou na silnici. Dana si předtím nevšimla žádné příjezdové cesty. Teď spatřila vrcholek komína, z něhož stoupal náznak kouře.

„Pronajal si ho? Od nich?“

Ali se nervózně podívala na Mikea, než odpověděla.

„Ne-e. S nimi. Na jejich žádost. Poslední dva roky si s ním psaly.“ Ali nevěřícně nafoukla tváře. „Sestry Doyleovy se skamarádily s násilníkem.“